

Arrest

nr. 156 643 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig uit het dorp Yaqubi, gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U bent lid van de Yousofzai stam. Begin 2010 ontstond er een vete tussen uw familie en een andere familie in het dorp omdat deze laatste afval vlakbij het huis van uw familie op straat gooide. Op een dag gooiden kinderen van de rivaliserende familie afval op straat voor jullie huis. Daarop ontstond een gevecht waarbij u ook betrokken was. De kinderen liepen naar huis. Enkele uren later ontstond er een gevecht tussen hun oudere broers S. en H. en twee neven van u, A. en F.-e-R.. De dag nadien besprak uw vader de kwestie met de vader van S. en H., M.K.. Deze laatste koos de kant

van zijn kinderen en vond dat zij niets fout hadden gedaan. Uw vader raadde u en uw neven aan om niet langer met de kinderen van M.K. te spreken. Ongeveer twee maanden later werd uw neef F.-e-R. beschoten door Sh., een lid van de rivaliserende familie. Uw neef werd geraakt in zijn voet. Na het incident ontvluchtte Sh. het dorp, uit schrik voor uw familie en voor de politie. Uw familie diende een klacht in tegen hem. Een verzoeningspoging tussen beide families mislukte omdat F.-e-R. hier niet van wilde weten. Hij was van plan om wraak te nemen. Daarom droegen u en verschillende van uw neven een wapen. In augustus 2010 werd uw neef F.-e-M. voor zijn huis doodgeschoten door S. en diens neef Y.. Ook ditmaal ontvluchtten de daders het dorp en diende uw familie klacht in bij de politie. Uw familie wilde ook wraak nemen voor de dood van uw neef. Uw vader wilde niet dat u verder betrokken zou geraken bij deze zaak en wilde dat u naar het buitenland zou vertrekken. Begin 2011 bekam u een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk. U arriveerde er in februari 2011 en verbleef er ongeveer een jaar. U vroeg er geen asiel aan. Omdat het leven er zeer duur was, vertrok u naar België, waar u asiel aanvraagde op 16 april 2012.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een domiciliecertificaat, een getuigenis van een dorpsoudste, twee First information Reports, uw diploma en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Pakistan hebt verlaten nadat uw familie in een vete terecht was gekomen met een andere familie in het dorp. Bij deze vete kwam een neef van u om het leven en raakte en andere gewond. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor uw leven. (CGVS d.d.29/08/2013, p.12, 13, 17)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u verklaarde problemen zijn van interpersoonlijke aard, met name een vete tussen twee families die zijn oorsprong heeft in een conflict over afval op straat. (CGVS, p.13)

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. (CGVS, p.25) Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U slaagt er immers niet in de door u ingeroepen problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u intentioneel getracht hebt de Belgische asielinstanties te misleiden door een valse geboortedatum (16 maart 1995) op te geven bij uw asielaanvraag (op 16 april 2012). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, spreekt de door u opgegeven geboortedatum evenwel tegen. Het Commissariaat-generaal ontving van het United Kingdom Border Agency informatie aangaande een visumaanvraag door u in januari 2011. Deze informatie, die gebaseerd is op een vergelijking van biometrische gegevens, toont aan dat in het kader van uw visumaanvraag uw vingerafdrukken werden genomen op 19 januari 2011 en dat er aan u een studentervisum werd afgeleverd dat geldig was tot 21 juni 2013, en een kopie van uw internationaal paspoort bevat. Uit dit paspoort blijkt dan weer dat u geboren bent op 1 maart 1991. Verder ontkende u in eerste instantie eveneens dat u ooit een paspoort had gehad (CGVS, p.5); en beweerde u dat u voor december 2011 geen stappen had ondernomen om Pakistan te verlaten (CGVS, p.12). Ook dit is in tegenstrijd met de voormelde informatie.

Geconfronteerd met de voormelde informatie aangaande uw paspoort, visumaanvraag en geboortedatum, ontkende u in eerste instantie nog dat u een visum had aangevraagd en gebaarde u van niets te weten. Pas na enig aandringen gaf u toe dat u een paspoort had gehad en een visum had aangevraagd. (CGVS, p.26) U gaf ook toe dat u gelogen had over uw leeftijd. (CGVS, p.27) Ter verklaring voor uw bedrieglijke verklaringen stelde u dat u slecht geadviseerd was door mensen in België. (CGVS, p.27) Het volgen van advies van derden om meer voordelen te bekomen in het kader van de opvang of om een correcte toepassing van de regelgeving te verhinderen (CGVS, p.27) kan evenwel niet beschouwd worden als een verschoningsgrond. De asielzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid voor zijn asielverklaringen en er mag van hem verwacht worden dat hij de asielinstanties correcte informatie verschaft opdat deze een correcte beslissing kunnen nemen. Een dergelijke intentionele misleiding van de asielinstanties druist in tegen de medewerkingsplicht die op de schouders van elke asielzoeker rust – en die vereist dat een asielzoeker waarachtige verklaringen aflegt over o.a. zijn identiteit, reisweg, documenten en vluchtmotieven – en ondergraaft de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Voorts ondermijnt het verzwijgen van uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk vanaf februari 2011 tot uw komst naar België een belangrijk element van uw asielrelaas. Immers, aanvankelijk had u verklaard dat u in december 2011 uit Pakistan was vertrokken. Aanleiding hiervoor zou een waarschuwing van een vriend van u geweest zijn dat hij S., een van de moordenaars van uw neef F.-e-M., had gezien op de

weg naar Yar Hussain. (CGVS, p.22) Nadien zou uw familie hebben besloten dat het niet meer veilig was voor u, en uw vertrek uit Pakistan geregeld hebben. (CGVS, p.11, 22) Ook u zelf zou het dorp hebben willen verlaten omwille van deze waarschuwing. (CGVS, p.23) Afgaande op deze verklaring, zou de waarschuwing van uw vriend de directe aanleiding geweest zijn van uw vertrek. Echter, dit alles wordt tegengesproken door het feit dat u reeds veel eerder was vertrokken uit Pakistan. Toen u op het einde van het gehoor werd gevraagd welk deel van uw asielrelaas waar was, bleef u er bovendien bij dat u enkel had gelogen over de reisweg en uw problemen waar was. (CGVS, p.27-28) De bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten.

Aangaande het incident waarbij uw neef F.-e-R. gewond raakte, verklaarde u dat het een persoon was genaamd Sh. die uw neef had beschoten (CGVS, p.16). U bevestigde verder uitdrukkelijk dat enkel deze persoon het dorp was ontvlucht uit schrik dat er een First Information Report (FIR) tegen hem zou worden opgesteld (CGVS, p.17), hetgeen u later nogmaals bevestigde. (CGVS, p.21) Verder stelde u nog dat uw familie na het eerste schietincident enkel van plan was geweest om Sh. te doden ter vergelding. (CGVS, p.18) Deze zaken wijzen er verder op dat enkel Sh. betrokken was bij het eerste schietincident. In de FIR die opgesteld zou zijn naar aanleiding van dit incident en gebaseerd zou zijn op de verklaringen van uw neef F.-e-R., wordt echter gesteld dat er drie daders waren die uw neef onder vuur genomen hadden, namelijk S. en H., zonen van M.K., en Sh., zoon van R.U.. U maakte geen enkele melding van de betrokkenheid van de eerste twee personen bij dit incident. Indien uw redenering gevolgd wordt, zou bovendien aangenomen moeten worden dat ook H. en S. het dorp hadden moeten ontvluchten uit vrees voor arrestatie door de politie of vergelding door uw familie, quod non in uw versie van de feiten (CGVS, p.21). Indien dit incident werkelijk plaatsgevonden zou hebben, mag evenwel verwacht worden dat uw beschrijving van de feiten en de dader(s) overeen zou komen met de weergave van de feiten in de FIR. De vaststelling dat beide versies op een belangrijk punt als de vraag wie de dader(s) zijn, niet overeenkomen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten. Deze wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat u foutief aangaf dat in de voormelde FIR de broer(s) van het slachtoffer vermeld staan als klager, en de FIR opgesteld werd in het politiekantoor van het dorp Kalu Khan. (CGVS, p.6) Volgens de inhoud van de FIR werd het slachtoffer zelf geregistreerd als klager, op basis van zijn eigen verklaringen, en werd de FIR opgesteld in het politiekantoor van Yar Hussain.

Ook tussen uw verklaringen aangaande het incident waarbij uw neef F.-e-M. werd gedood en de inhoud van de FIR die betrekking heeft op dit incident werden discrepanties vastgesteld. Over dit incident verklaarde u dat uw neef beschoten werd door S., zoon van M.K., en diens neef Y., zoon van M.U.. (CGVS, p.17) Gevraagd hoe u wist dat deze twee personen de daders waren, stelde u dat een andere neef van u - u kon opmerkelijk genoeg niet zeggen wie - op het moment van de aanval samen zat met F.-e-M.. (CGVS, p.18) Echter, de relevante FIR stelt dat het F.-e-M.s vader was die bij hem zat en samen met hem beschoten werd. Er wordt geen enkele melding gemaakt van een derde persoon, die uw neef zou zijn. Ook hier ondermijnt de vaststelling dat uw versie van de feiten en deze in de FIR op een belangrijk punt niet overeenkomen, de geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten. Deze wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet bleek te kunnen zeggen of uw neef in het ziekenhuis overleed of ter plaatse. (CGVS, p.19) Dit is hoogst opmerkelijk te noemen daar dit uitdrukkelijk in de FIR vermeld staat. Over de FIRs verklaarde u dat u deze slechts vluchtig bekeken hebt omdat ze "slecht leesbaar" zouden zijn. (CGVS, p.6) Dit is geenszins overtuigend te noemen. Immers, uit de door het Commissariaat-generaal gevraagde vertaling van beide documenten blijkt dat het overgrote deel, waaronder de beschrijving van de feiten, wel voldoende leesbaar is. Met betrekking tot de getuigenis van dorpsoudste M.I.K., dient opgemerkt te worden dat bepaalde elementen van de inhoud van deze brief bezwaarlijk te rijmen vallen met uw relaas. De brief stelt - verwijzend naar de eveneens door u neergelegde FIRs - dat verschillende van uw familieleden vermoord werden. Echter, uit de voormelde FIRs blijkt dat er slechts één lid van uw familie vermoord werd. Niet alleen ondermijnen deze vaststellingen de bewijswaarde van deze getuigenis, zij ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers, indien de auteur werkelijk u en uw familie zou kennen, mag verwacht worden dat hij een accurate weergave zou geven van de problemen die uw familie zou kennen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten dient volledigheidshalve nog te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van

functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van de door u neergelegde documenten dan ook zeer beperkt te noemen en volstaan zij op zich niet om de erin vermelde feiten als geloofwaardig te beschouwen. Voorts dient vastgesteld te worden dat het door u geschetste beeld van de situatie in uw dorp na het begin van de vete en na de voormelde schietincidenten weinig aannemelijk is. U verklaarde hierover dat u en uw familie "constant in gevaar" waren. (CGVS, p.23) Hierbij dienen evenwel ernstige vraagtekens geplaatst te worden. U verklaarde immers dat na het tweede schietincident er geen leden van de rivaliserende familie meer in het dorp waren die wraak wilden nemen op uw familie omdat er FIRs tegen hen waren opgesteld en zij wisten dat uw familie wraak wilde nemen. (CGVS, p.20) U bevestigde even later dat er geen mensen in het dorp meer overbleven die plannen zouden kunnen hebben om uw familie te schaden. (CGVS, p.21) Gelet op deze verklaringen kan bezwaarlijk ingezien worden hoe uw familie nog constant in gevaar zou zijn. U stelde dat de ouders voortvluchtig zijn maar "elk moment kunnen komen". (CGVS, p.23) Echter, dit is dan weer bezwaarlijk te rijmen met het feit dat zij het dorp ontvlucht zouden zijn uit schrik voor de politie en uw familie, en ondergedoken zouden zijn (CGVS, p.20). Indien de ouders de risico's werkelijk als dusdanig hadden ingeschat, lijkt het geenszins aannemelijk ten noemen dat zij alsnog naar het dorp zouden terugkeren, te meer daar uw familieleden actief wraak wilden nemen, zelf wapens droegen (CGVS, p.18) en "soms" de huizen van de rivaliserende familie beschoot (CGVS, p.19). Deze vaststellingen ondermijnen verder de aannemelijkheid van uw asielverklaringen.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u hebt nagelaten asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, en dit terwijl u er ongeveer een jaar hebt verbleven. (CGVS, p.26) Indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven zou hebben gekoesterd en naar het Verenigd Koninkrijk was vertrokken om in veiligheid te zijn (CGVS, p.27) mag verwacht worden dat u reeds in het Verenigd Koninkrijk uw nood aan internationale bescherming kenbaar zou hebben gemaakt. Ter verklaring voor het feit dat u geen asiel aanvraag, stelde u dat men dit niet kan doen als men een studentenvisum heeft. (CGVS, p.26) U staft deze bewering echter op geen enkele wijze. U stelde enkel dat "iedereen dat weet". Mensen in uw omgeving hadden u verteld dat u direct gedeporteerd zou worden als u asiel zou aanvragen. U zou echter geen juridisch advies gezocht hebben. (CGVS, p.27) De wetgeving van het Verenigd Koninkrijk voorziet evenwel in statuten voor personen die nood hebben aan internationale bescherming die gelijklopend zijn met deze voorzien in de Europese Kwalificatie richtlijn. Indien uw leven, vrijheid of fysieke integriteit werkelijk in gevaar zou zijn in Pakistan, zou u bijgevolg niet "direct gedeporteerd" worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien nergens dat men geen asiel zou kunnen aanvragen indien men in het bezit is van een studentenvisum. Een asielaanvraag dient ingediend te worden zo snel mogelijk na aankomst of het moment waarop men van oordeel is dat een terugkeer naar zijn of haar land van herkomst niet meer veilig is. Men kan zowel aan de grens als in het land zelf asiel aanvragen. Gezien de lange duur van uw verblijf; en gezien het feit dat u de Engelse taal machtig bent; mag verwacht worden dat u zich correct had kunnen informeren naar de precieze modaliteiten en voorwaarden voor een asielaanvraag. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan, een geen poging hebt ondernomen om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk maar daarentegen om financiële redenen het Verenigd Koninkrijk hebt verlaten (CGVS, p.27) ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas en de door u verklaarde vrees voor uw leven of fysieke integriteit.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde

vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en PcK voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent; een diploma telecommunicatie hebt; het Pashtu en Urdu machtig bent en een zekere kennis van het Engels hebt; van 2007 tot 2010 hebt verbleven in Wah Cant, gelegen in de provincie Punjab, voor uw studies; en de capaciteiten had om te gaan studeren in het Verenigd Koninkrijk. (CGVS, p. 3-4, 26-27) Er zijn er in uw geval dan ook geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De FIRs en de getuigenis van de dorpsoudste werden reeds besproken. Uw domiciliëcertificaat bevat enkel gegevens betreffende uw afkomst die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw diploma staat enkel de door u gevolgde opleiding. De enveloppe, ten slotte, toont enkel aan dat er u vanuit Pakistan documenten werden opgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat de door hem neergelegde documenten werden opgestuurd in Pakistan en dat hij ze niet zelf heeft laten opstellen. *“Als er fouten of onzorgvuldigheden in voorkomen, zijn deze te wijten aan de opsteller.”* Hij stelt dat hij op initiatief van zijn vader naar het buitenland is vertrokken met een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk. Hij voert aan dat de details met betrekking tot de gebeurtenissen in Pakistan hem niet meer altijd duidelijk zijn, gelet op het feit dat ze jaren teruggaan in de tijd. Hij wijst er ook op dat hij door de stress tijdens het gehoor in de war was geraakt. Hij herhaalt dat hij slecht geadviseerd werd door mensen uit de Pakistaanse gemeenschap in België.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is uit de provincie Khyber-Pakhtounkwa en dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door een openlijke strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Het door het CGVS gesuggereerde intern vestigingsalternatief is volgens hem gebaseerd op veronderstellingen die niet hard worden gemaakt. Het CGVS heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen, aldus verzoeker. *“De CGVS veronderstelt niet eens dat verzoeker een netwerk heeft elders in Pakistan, terwijl dit in de Pakistaanse context toch een minimum is om met enige hoop op succes te kunnen denken aan hervestiging.”* Verzoeker meent dat zijn nood aan subsidiaire bescherming dan ook dient te worden beoordeeld ten aanzien van de regio vanwaar hij afkomstig is, met name de provincie Khyber-Pakhtounkwa, en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. *“Het CGVS heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe, met name er werd niet grondig onderzocht of verzoeker over een netwerk beschikt of over persoonlijke capaciteiten beschikt hetwelk hem moet toelaten om zich te hervestigen elders in Pakistan. Verzoeker kan zich eenvoudigweg niet elders in Pakistan vestigen, hij ziet niet in hoe hij zonder steun van een (familiaal) netwerk aldaar kan overleven.”*

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 28 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Pakistan. Security Situation”* van 16 juni 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald een vete tussen twee families, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen concrete argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus onder meer geweigerd omdat (i) hij intentioneel getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden aangaande zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en zijn leeftijd, (ii) hij verklaarde dat de aanleiding voor zijn vertrek in december 2011 plaatsvond, terwijl uit de bekomen informatie van het UK Border Agency blijkt dat verzoeker op dat moment in het Verenigd Koninkrijk verbleef met een studentenvisum, (iii) zijn verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, (iv) het door hem geschetste beeld van de situatie in zijn dorp na het begin van de vete en de schietincidenten weinig aannemelijk is, (v) hij gedurende zijn verblijf van een jaar in het Verenigd Koninkrijk heeft nagelaten asiel aan te vragen, zonder dat hij hiervoor een redelijke verklaring kan geven, en (vi) de overige door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de door hem neergelegde documenten niet heeft laten opstellen en dat de erin eventueel voorkomende fouten of onzorgvuldigheden te wijten zijn aan de opstellers, komt hij niet verder dan een loutere *post factum*-verklaring, die de motivering in de bestreden beslissing geenszins kan weerleggen. Indien verzoeker immers documenten neerlegt ter staving van zijn verklaringen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de inhoud van deze documenten overeenstemt met zijn verklaringen, *quod non in casu*. Gelet op het geheel van de motieven in de bestreden beslissing en vooral op de informatie in het administratief dossier waaruit de hoge graad van corruptie in de Pakistaanse samenleving blijkt en waardoor valse Pakistaanse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn, is de objectieve bewijswaarde van deze documenten zeer beperkt en volstaan deze niet om de erin vermelde feiten als geloofwaardig te beschouwen.

Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Hetzelfde geldt overigens voor zijn verweer dat de feiten jaren zouden teruggaan in de tijd. Dienaangaande kan ook worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat de vete begon begin 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 14), zodat niet kan worden aangenomen dat er tussen de aanvang van deze beweerde problemen en het gehoor op 29 augustus 2013 een dermate lange periode is verstreken dat verzoeker niet meer in staat is er coherente en gedetailleerde verklaringen over af te leggen. Waar verzoeker herhaalt dat hij slecht geadviseerd werd door mensen uit de Pakistaanse gemeenschap, dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de hogervermelde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar

verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in Pck relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel Pck zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent; een diploma telecommunicatie hebt; het Pashtu en Urdu machtig bent en een zekere kennis van het Engels hebt; van 2007 tot 2010 hebt verbleven in Wah Cant, gelegen in de provincie Punjab, voor uw studies; en de capaciteiten had om te gaan studeren in het Verenigd Koninkrijk. (CGVS, p. 3-4, 26-27) Er zijn er in uw geval dan ook geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

*Uit de door verweerder bijgebrachte COI Focus "Pakistan. Security Situation" van 16 juni 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds correct en actueel is. Verzoeker brengt zelf geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Hij stelt enkel dat het door verweerder gesuggereerde intern vestigingsalternatief gebaseerd is op veronderstellingen, doch hij laat na *in concreto* aan te duiden om welke veronderstellingen het volgens hem zou gaan of waarom deze veronderstellingen niet correct zouden zijn. Waar hij aanvoert dat niet werd nagegaan of hij over een netwerk beschikt, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het *in casu* noodzakelijk is dat wordt onderzocht of verzoeker over een netwerk beschikt buiten zijn regio van herkomst teneinde zich daar te kunnen vestigen. Uit de hoger geciteerde motivering blijkt alleszins dat zijn persoonlijke capaciteiten wel degelijk mee in rekening werden genomen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hoger citeerde motivering te weerleggen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker buiten zijn regio van herkomst over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER